

země, a tak se Kiki vznesla až nad střechu. Viola, zbrocená potem, věšela dál.

Tatínkovy ponožky, chlapečkovy kalhoty, mamčinu sukně, babiččiny šaty, všechno pěkně popořádku vedle sebe, a pak došlo na bílé.

Rukavičky pro děťátko, bryndáček, sako ke kalhotám, a pořád dál a dál, od nejmenšího k největšímu. Mamčinu zástěra, tatínkovy podvlékačky, a nakonec pět prostěradel.

„Tak, a je to!“ vydechla s úlevou Viola a přivázala svůj konec šňůry k plotu.

„Ale co si počnu jááá?“ volala Kiki vznášející se vysoko nad střechou a mávala přitom svým koncem šňůry. Viola vzhlédla a poplašeně vyjekla: „Ach ne, co teď?!“

Zvedla obě ruce nad hlavu. „Buď tak hodná, najdi nějaké vhodné místo a přivaž to!“

„To se lehko řekneeee!“ křičela Kiki. Kde má tak asi na nebi najít nějaké vhodné místo na přivázání šňůry? Kdyby tu bylo, tak by tu přece dávno takhle nelétala. A jestli tu šňůru pustí, bude třeba prádlo vyprat znovu! Kiki rezignovaně pokrčila rameny, vší silou šňůru napjala a uvázala si ji kolem pasu.

„Páni, to je něco! Vypadá to, jako kdybys měla obří ocásek!“ Džidži se na svém místě na chvostu koštěte předklonil a sledoval prádlo třepotající se ve větru jako vlajky.

„Jéé, nádhera! Úplně jako vlaječky na sportovních závodech ve škole! Připravit, ke startu, teď! Běž, běž, leť, leť, do tohoooo!“ křičela Viola, tleskala

